

*Rasputin is everything
Rasputin is everywhere*

Alexander Blok

*All I want to do
is be more like me and be less like you*

Linkin Park

Scan deze Spotify-code voor de playlist bij het boek

1 september

29 september

29 oktober

3 december

25 december

11 januari

14 februari

25 maart

21 april

2 mei

6 MEI

17:52

noA-ah: sooo ready for this!

noA-ah: jij?

Vincie: kweenie

noA-ah: fuck vince! nu geen chicken uithangen!

Vincie: nee tuurlijk nie

Vincie: we gaan hem toch alleen maar bang maken he

noA-ah: tuurlijk vince, alleen maar bang maken

Vincie: noah! ik meen het! alleen bang maken!!!

noA-ah: vince, relax, alleen bang maken

Vincie: shit noah, kweenie, gaan we dit echt doen?

noA-ah: Vince!!!

Vincie: ok ok

18:13

noA-ah: die klootzak gaat niet weten wat hem overkomt

8 maanden eerder

1 SEPTEMBER

29 september

29 oktober

3 december

25 december

11 januari

14 februari

25 maart

21 april

2 mei

6 mei

30 juni

NOAH

Selin is mijn lief. Ik weet het.

Zij nog niet.

Ik rommel in mijn schoollocker. Ik heb geluk dit jaar. De locker staat niet in een hoek of onder een trap. Ik hoef me er niet voor te bukken of uit te strekken. En hij staat wat afgezonderd. Perfect om overzicht te houden over die makke schapen die hier dagelijks tussen acht en vier hun dagen slijten.

Achter mij komt Selin langs. Ik ruik haar voordat ik haar zie. Marshmallows en vanille. Alleen zij ruikt zo. Vriendinnen zwermen om haar heen. Damn, ze ziet er nog beter uit dan deze zomer. Eerste schooldag in korte witte rok en donkerblauwe croptop. Haar donkerbruine haar wipt op en neer op haar karamelkleurige schouders. Ik hou van karamel.

Ik start dit jaar in de richting Defensie en Veiligheid, vijfde middelbaar, nieuwe school. Niet de keuze van mijn vader, maar die zak kan niet altijd zijn zin krijgen. Hoe hij dat moet vertellen aan zijn high-class maatjes, dat zoonlief niet langer Latijn volgt in het college, vogelt hij zelf maar uit. Waarschijnlijk vertelt hij het niet.

Je had zijn gezicht moeten zien toen mijn klassenleraar mijn junirapport onder zijn neus schoof. Ik dacht dat hij het in tweeën ging scheuren, zo'n grimas trok hij.

Ik heb nooit Latijn willen volgen. Zo'n schijnheilige bedoening,

tussen de zonen en de dochters van advocaten en chirurgen, in hun marineblauwe uniform. En maar bekakt doen. Meneer de makelaar moest en zou zijn zoon, zijn Noah'tje, daartussen hebben.

Vier jaar heb ik het volgehouden. Vorig jaar had ik het gehad. Het was op. Maar daar had mijn vader geen oren naar. 'Doorbijten zul je.'

'Nee,' zei ik.

'Vergeet het dat je bij het leger gaat,' riep hij.

'Je kunt me niet tegenhouden,' riep ik terug.

'Je zult godverdomme doen wat ik zeg.' Zijn onderlip begon gevaarlijk te trillen. Als ik dat zie, vlucht ik weg. Meestal ben ik snel genoeg. Niet altijd.

In mijn slaapkamer met de deur op slot bedacht ik een plan. Ik zou grandioos zakken en ik zou grandioos de etter uithangen op school. Ik zou zo'n pain in the ass zijn en zulke slechte cijfers halen dat ze mij daar nooit meer wilden hebben.

Op 30 juni stond ik met een brede grijns naast een vader die plots heel klein leek. Ik had gekregen wat ik wou: een definitieve uitsluiting voor het college en een B-attest met een advies voor de richting Defensie en Veiligheid. Er stond in grote letters onder geschreven: *Alleen kans op slagen indien Noah het nodige respect aan de dag legt voor gezag.* De grapjassen.

Mijn vader weet wanneer hij verslagen is. Het maakt hem echter niet milder. Wat volgde, was een wekenlange stilte. Af en toe een berichtje op mijn gsm: *Het wordt laat vanavond. Kijk zelf maar voor eten.* Zelfs tijdens onze jaarlijkse vakantie naar Saint-Tropez zei hij nauwelijks wat. Toch niet tegen mij. Al zijn mooie woor-

den gingen naar de dames in het hotel, en niet alleen naar degene die single waren. Shit, mijn pa kent geen grenzen. Beschamend.

Nu ben ik hier, op een nieuwe school. Bijna niemand kent me. Vince staat naast me en ik voel dat hij ziet dat mijn ogen rusten op Selins strakke billen, die wiegend van me weg bewegen.

Vince is net een trouwe labrador. Supertevreden was hij toen hij hoorde dat ik naar zijn school zou komen. Had hij een staart, hij zou ermee kwispelen. Het heeft wel iets, een labrador, maar soms wil je hem het liefst een harde schop verkopen.

Nu, hij heeft ook zijn nuttige kanten. Door hem ken ik Selin. Brave Vince mocht deze zomer van zijn brave ouders voor zijn zestiende verjaardag een barbecue geven in zijn tuin. Zijn ouders kochten twee bakken Jupiler, twee bakken cola, vijf zakken chips, twintig braadworsten, twintig lange pistolets en een grote fles ketchup. We waren met tien en het was zo saai dat een avond alleen op het appartement van mijn vader me nog opwindender leek dan Vince zijn feestje. Dat was tot Selin aankwam met in haar kielzog drie vriendinnen. 'Zitten in mijn klas,' fluisterde Vince me in het oor voordat hij op hen afliep om zich door hen te laten kussen. Haar volle lippen raakten zijn wang en ik was op slag jaloers.

Selin plofte in een tuinstoel naast mij en begon op haar gsm TikTokfilmpjes te bekijken. Ze keek me niet eens aan. Ik, het meest aantrekkelijke mannelijke exemplaar dat daar die avond aanwezig was, kreeg niet eens een blik. Ik probeerde haar aandacht te trekken, maar ze beantwoordde mijn gevatte opmerkingen met een afwezige glimlach. Na drie pogingen gaf ik het op. Ik had zoveel zin in haar dat ik er de rest van de avond helemaal

gek van werd. Zelfs dagen daarna hoefde ik enkel mijn ogen te sluiten om weer de geurwolk van marshmallows en vanille te ruiken die hare hoogheid subtiel verspreidde.

'Misschien heb je straks les met haar.'

Ik kijk naar Vince. 'Hoe bedoel je?'

'Vorig jaar zat de klas van Veiligheid voor een aantal vakken samen met mijn klas. Geschiedenis, aardrijkskunde, godsdienst en zo.'

Ik haal mijn schouders op. '*Don't care*.' Ik tast in mijn rugzak. Onderaan vind ik wat ik zoek. Ik haal het eruit. Vince kijkt naar het flesje water in mijn handen.

'Tss, gelukkig is dat niet opengesprongen in je rugzak. Zou mooi zijn op je eerste dag. Je kunt hier trouwens flesjes water kopen. Hoef je geen mee te brengen van thuis,' zegt hij terwijl hij met zijn hoofd richting de drankautomaat wijst.

'Ik heb liever het water van thuis,' zeg ik en ik draai de dop open. Ik ruik er even aan, maar vang geen enkele geur op. Perfect! Ik neem een slok, sluit het flesje en zet het helemaal achteraan in mijn nieuwe locker.

De wodka brandt in mijn keel.